

udbrød Salomon, da de havde hilst. »Har De aldeles slaaet Haanden af Deres Venner? De har jo været komplet usynlig! . . . Er De paa Vejen hen til »Gryden« maaske? Aa, gaa ikke derhen! Jeg kommer netop derfra. Der er ikke til at holde ud for Kedsommelighed iaften. Der er ikke andre derhenne end Inventariet Reeballe . . . ja og saa Enevoldsen, naturligvis. Men vor kære Digter sidder bare og pudser sine Briller og har aabenbart store Vanskeligheder med Anbringelsen af et Komma. Lad os gaa et andet Sted hen. De spiser nok til Aften med mig . . . De er fri, ikke sandt? Lad mig se! Vi tager hen i »Stjærnen«. Er vi enige?«

Per vidste, at han lige saa godt straks kunde opgive al Modstand. Han vilde dog ikke kunne finde paa nogen Indvending, som ikke Salomon øjeblikkeligt vilde slaa til Jorden, og unægtelig fristedes han heller ikke af Udsigten til at falde i Kløerne paa den drukne Reeballe for den hele Aften at blive et Offer for hans Veltalenhed.

Nogle Minutter efter sad de to Herrer i en vinrød Fløjlssofa i en nyopført, elegant Hotel-Restaurant, der særlig besøgtes af det tilrejsende Land-Aristokrati og Gardens unge Officerer. Et kostbart Brysselertæppe bedækkede Lokalets Gulv i dets hele Udstrækning, Betjeningen besørgedes lydløst af selskabsklædte Opvartere, og selv blandt Gæsterne, hvorimellem der var adskillige Damer,